

αντιπολεμικό
διήμερο

• πολιτικών • πολιτιστικών • εκδηλώσεων

20 | 21
Μάρτη

Παλιό Τελωνείο
Χανιά

ΣΥΓΚΡΟΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

60 ΧΡΟΝΙΑ ΝΑΤΟ

Ενωτική Πρωτοβουλία

όλη η εξουσία στις γενικές συνελεύσεις

Το 8ο αντιπολεμικό διήμερο της Ενωτικής πρωτοβουλίας έρχεται πάνω στο κλείσιμο του πρώτου κύκλου ζωής του σύγχρονου πολέμου κατά της τρομοκρατίας. Αυτό που ξεκίνησε στις 11 Σεπτεμβρίου του 2001 σαν νέα περίοδος πολέμου και αναταραχών ανά την υφήλιο “κλείνει” στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Στρασβούργο με φόντο την οικονομική κρίση και ένα φρεσκοβαμμένο καμβά από συγκρούσεις έτοιμο για νέες πινελιές... Η Σύνοδος βρίσκει την υπερδύναμη και τους συμμάχους της να παλεύει σε ανοιχτά μέτωπα(Ιράκ, Αφγανιστάν, Παλαιστίνη) αλλά στρατιωτικά και οικονομικά λιγότερο φοβιστική για τους νέους μεγάλους παίκτες των ιμπεριαλιστικών παιχνιδιών(Ρωσία,ΕΕ,Κίνα).

Η επιβολή της Δυτικής αγοράς και Δημοκρατίας, των μεταρρυθμίσεων του κεφαλαίου και των συμφερόντων των πολυεθνικών αποδείχτηκε πολύ πιο δύσκολη απ' ότι σχεδιαζόταν. Πλέον ο κόσμος συνειδητοποιεί πως αυτή η ταξική μάχη είναι μια ανοιχτή οικονομική, εργασιακή, περιβαλλοντική και ανθρωπιστική πληγή για την ανθρωπότητα... Η οικονομική κρίση που για χρόνια αποφεύχθηκε με την βίαιη ενσωμάτωση νέων αγορών και την χωρίς προηγούμενο εκμετάλλευση της φύσης και της εργασίας διευρύνει τον κύκλο του αίματος και φέρνει τις ιαχές του κοινωνικού πολέμου όλο και πιο κοντά στις μεγάλες μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού.

Από την Παλαιστίνη και το Λίβανο, από τη Βενεζουέλα και τη Γουαδελούπη μέχρι τους δρόμους της Αθήνας και του Παρισιού το κεφάλαιο και οι αστικές τάξεις βλέπουν ως μόνη διέξοδο την επιβολή τους πάνω σε κάθε πτυχή της ζωής των λαών. Ψάχνουν για νέες ανοικοδομήσεις πάνω σε νέα ερείπια, νέες νίκες πάνω στην εργατική τάξη, νέες πλουτοπαραγωγικές πηγές μέσα στις ιδιοκτησίες τους. Από το ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΚΟΛΠΟΥ μέχρι τους σύγχρονους πολέμους που διεξάγει η καπιταλιστική Νέα Τάξη ενάντια στους λαούς, είναι πλέον φανερό ότι το ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ έχει γίνει καθημερινό στοιχείο της ζωής μας.

Ενός πολέμου που όλο και περισσότερο αποκαλύπτει την πραγματική του φύση, το πραγματικό του πρόσωπο, σαν την πιο άγρια και αποκρουστική μορφή εκμετάλλευσης, καταπίεσης των εργαζόμενων και των λαών. Που σπέρνει το θάνατο και τη φρίκη όχι μόνο σε εχθρούς αλλά ακόμη και σε «φίλους». Όχι μόνο την ώρα του πολέμου, αλλά και για δεκαετίες αργότερα. Όχι μόνο στη χώρα που διεξάγονται οι πολεμικές επιχειρήσεις αλλά και στις γειτονικές χώρες, σε ακτίνα δεκάδων χιλιομέτρων.

Ο κοινωνικός πόλεμος, η εκμετάλλευση και η καταπίεση, το χτύπημα των δημοκρατικών και εργατικών δικαιωμάτων δεν έχουν σε τίποτα να ζηλέψουν, όσον αφορά την ένταση και τα αποτελέσματα από τις βόμβες ουρανίου και τα όπλα μαζικής καταστροφής. Αντίθετα είναι παράγοντες που τροφοδοτούν τις πολεμικές ορέξεις και τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών. **Η ειρήνη τους προετοιμάζει τον πόλεμο τους και αντίστροφα.**

Πως μπορεί άλλωστε κανείς να διακρίνει τη «λεπτή κόκκινη γραμμή» μεταξύ ειρήνης και πολέμου, όταν στα σύγχρονα πεδία της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής ειρήνης, θυσιάζονται εκατομμύρια άνθρωποι που πεθαίνουν από την πείνα, τις θανατηφόρες αρρώστιες και τους ιούς, την έλλειψη φαρμάκων και ιατρικής φροντίδας, τα ραδιενεργά και τοξικά απόβλητα, πολλοί περισσότεροι απ' αυτούς που σκοτώνονται στα πεδία των μαχών.

Μια μικρή ανασκόπηση

Ύστερα από την λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ξεκίνησε ένα ανελέητο παιχνίδι ανταγωνισμών όσον αφορά τις σφαίρες επιρροής και το ζωτικό χώρο των Μεγάλων Δυνάμεων με τη συνθήκη της Γιάλτας. Η αμερικανική πολιτική μπαίνει πλέον ενεργά στο παιχνίδι σε παγκόσμιο επίπεδο (σχέδιο Μάρσαλ κλπ), αναλαμβάνει την ανοικοδόμηση της Ευρώπης καθορίζοντας με τους δικούς της όρους τη συμμαχία του Δυτικού καπιταλιστικού κόσμου. Η Κορέα είναι το πρώτο στρατιωτικό πεδίο διεξαγωγής τους «Ψυχρού Πολέμου», το Βερολίνο χωρίζεται στη μέση, ενώ η κούρσα των εξοπλισμών, ακόμα και με πυρηνικά όπλα απειλεί με ολοκαύτωμα ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Το πεδίο της αντιπαράθεσης είναι οικονομικό, πολιτικό, ιδεολογικό και στρατιωτικό. Το NATO δημιουργείται ως ο πολιτικοστρατιωτικός άξονας συμμαχίας της καπιταλιστικής δύσης, ενώ η απάντηση έρχεται από το δόγμα Ζντάνοφ (ένας χωρισμένος κόσμος σε δύο στρατόπεδα που βρίσκονται σε πόλεμο) και τη δημιουργία του Συμφώνου της Βαρσοβίας (συμμαχία των ανατολικών χωρών της Ευρώπης με τη Μόσχα).

Το NATO {North Atlantic Treaty Organization (ελληνικά: Οργανισμός Βορειοατλαντικού Συμφώνου)} αποτελεί μια συμμαχία των δυτικοευρωπαϊκών χωρών με τις ΗΠΑ που υδρήθηκε ως αντιβαρο στην αυξανόμενη επιρροή της ΕΣΣΔ σε παγκόσμιο επίπεδο εν' όψη του ψυχρού πολέμου. Ιδρύθηκε στις 4 Απριλίου 1949 στην Washington των ΗΠΑ. Πρόφαση για την δημιουργία του ήταν η διατήρηση της ειρήνης, ασφάλειας και ευημερίας στην περιοχή του βορείου ατλαντικού (Β. Αμερική, Ευρώπη, κτήσεις αυτών οπουδήποτε). **Ουσιαστικός σκοπός η διατήρηση του status quo.** Δηλαδή της υπάρχουσας κατάστασης και των ισορροπιών οικονομικής εκμετάλλευσης, κυριαρχίας και ιδεολογικοπολιτικής επιρροής.

Σήμερα το Νάτο αποτελείται από 26 χώρες μέλη μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα (1952). Βασικότερος παράγοντας διαμόρφωσης της πολιτικής και της δράσης του, αποτελούν οι ΗΠΑ οι οποίες δε χάνουν την ευκαιρία να προωθήσουν τις επεκτατικές τους τάσεις με κάθε τρόπο, στο κυνήγι των πολιτικό-οικονομικών τους συμφερόντων.

Το NATO δημιουργήθηκε σαν εργαλείο των ιμπεριαλιστικών χωρών για την επιβολή και διασφάλιση των συμφερόντων τους με θερμές, ψυχρές συγκρούσεις (Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Ιράκ, Κόσοβο) και ήταν υπεύθυνο για τον εξοπλισμό και την εξάπλωση των πυρηνικών όπλων σε παγκόσμιο επίπεδο.

Ενώ διακηρύττει πως σκοπός της ύπαρξής του είναι η προστασία της ειρήνης της ασφάλειας και της ευημερίας του βόρειο-ατλαντικού χώρου, κατά καιρούς επεμβαίνει στρατιωτικά, καταδυναστεύει ολόκληρους λαούς και καταστρέφει πολιτισμούς .

IRAN

Το άρθρο 4 του συμφώνου ίδρυσης του NATO έχει στόχο να δικαιολογήσει την επέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις των κρατών μελών, κάθε φορά, που κατα τη γνώμη του, οποιοδήποτε από αυτά <<...εδαφική ακεραιότητα, πολιτική ανεξαρτησία, ή ασφάλεια, οπιοδήποτε κράτους μέλους απειληθεί>>. Συγκεκριμένα μετά το 1991, οποιοδήποτε οι ΗΠΑ ήθελαν να επέμβουν χρησιμοποιούσαν ως μανδύα το NATO, με τα λοιπά κράτη μέλη να παίζουν το ρόλο της μαριονέτας.

1995: Εγκατάσταση στη Γιουγκοσλαβία

Μετα την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης διαλύεται η Γιουγκοσλαβία. Την διάλυσή της, το 1992 ακολουθεί ο πόλεμος μεταξύ των λαών που την αποτελούσαν (Σέρβων, Κροατών, Βόσνιων). Το NATO επεμβαίνει στο πλευρό των Βόσνιων και των Κροατών, με καθαρά ιμπεριαλιστικούς σκοπούς αυξάνοντας την επιρροή του στα Βαλκάνια. Αποτέλεσμα αυτής της επέμβασης είναι οι συνεχείς βομβαρδισμοί, πολλές φορές εναντίον αμάχων. Με τη λήξη του πολέμου το 1995 δυνάμεις του NATO εγκαθίστανται στην περιοχή. 4 χρόνια αργότερα, το NATO βομβαρδίζει τη Σερβία για το ζήτημα του Κοσόβου στις 24 Μαρτίου 1999. Για πρώτη φορά, επιτίθεται σε μια κυρίαρχη ευρωπαϊκή χώρα στην ιστορία της Συμμαχίας. Χιλιάδες βόμβες απεμπλουτισμένου ουρανού έπεσαν στο έδαφος της Σερβίας σκοτώνοντας αμάχους και προκαλώντας ανυπολόγιστες υλικές και περιβαλλοντικές καταστροφές τις συνέπειες των οποίων πληρώνουμε ακόμα και σήμερα. Στους βομβαρδισμούς το 1999 η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ παρείχε ενεργή στήριξη στο NATO διαθέτοντας λιμάνια για τον ανεφοδιασμό των δυνάμεων του (μεταξύ των οποίων ήταν και αυτό της Θεσσαλονίκης), παρά την αντίδραση του ελληνικού λαού και τις μεγάλες αντιπολεμικές πορείες που εκδηλώθηκαν σε πολλές πόλεις της Ελλάδας.

2001: εισβολή στο Αφγανιστάν

Μετά την τρομοκρατική επίθεση στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 στους δίδυμους πύργους του οι ΗΠΑ διατυπώνουν το δόγμα του προληπτικού πολέμου κατά της τρομοκρατίας. Θεωρώντας ότι η τρομοκρατική οργάνωση Αλ Κάιντα βρίσκεται πίσω από τις επιθέσεις, απειλούν χώρες οι οποίες θεωρούν ότι υποθάλλουν τρομοράτες. Μία από αυτές είναι το Αφγανιστάν, όπου την εξουσία έχει το καθεστώς των Ταλιμπάν, το οποίο κρίνεται επικίνδυνο από το NATO για την παγκόσμια ασφάλεια. Έτσι μια πολυεθνική δύναμη υπό την εποπτεία των ΗΠΑ και των συμμάχων του, επιτίθεται εναντίον του Αφγανιστάν με στρατό πεζικού υποστηριζόμενο από αεροπορικές επιδρομές και ανελέητους βομβαρδισμούς. Τα θύματα του πολέμου για ακόμα μια φορά ήταν οι χιλιάδες άμαχοι που είτε δολοφονήθηκαν είτε

αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν. Και σε αυτό τον πόλεμο η Ελλάδα είχε ενεργή συμμετοχή στο πλευρό των ΗΠΑ, αποστέλλοντας Έλληνες στρατιώτες στο Αφγανιστάν. Στην περιοχή ακόμα και σήμερα βρίσκονται ΝΑΤΟϊκα στρατεύματα, ενώ η χώρα βρίσκεται υπο ΝΑΤΟϊκή διοίκηση. Είναι αφέλεια να πιστεύουμε την επικληση της πάταξης της τρομοκρατίας, οι λόγοι της επίθεσης ήταν η εξυπηρέτηση ταξικών συμφερόντων εκμετάλλευσης των αναπτυσσόμενων χωρών εντάσσοντας τα στη πορεία του καλπάζοντος καπιταλισμού.

2003: εισβολή στο Ιράκ

Σε μία προσπάθεια των ΗΠΑ να ελέγξουν τα τεράστια αποθέματα πετρελαίου του Ιράκ, ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μπους ξεκινά επιχείρηση προπαγάνδας και παραπληροφόρησης των συμμάχων τους και της παγκόσμιας κοινής γνώμης, προσπαθώντας να τους πείσει ότι το Ιράκ διαθέτει όπλα μαζικής καταστροφής τα οποία απειλούν όλη την ανθρωπότητα. Συνεπώς πρέπει να ανατραπεί τον δικτάτορα Σ. Χουσεϊν, ο οποίος δεν συμμορφωνόταν με τις υποδείξεις των ΗΠΑ. Ωστόσο κάποιες χώρες για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα και φοβούμενες την αντίδραση του λαού στο εσωτερικό τους (Γαλλία-Γερμανία) τάσσονται εναντίον του πολέμου στο Ιράκ. Έτσι, τις ΗΠΑ ακολουθούν στον πόλεμο η Μεγάλη Βρετανία, η Ισπανία και η Πορτογαλία. Ο παράλογος αυτός πόλεμος πυροδότησε μια παγκόσμια έκρηξη του αντιπολεμικού κινήματος, με μαζικές πορείες και συγκεντρώσεις σε μεγάλες πόλεις όλου του κόσμου.

Το ΝΑΤΟ επικαλούμενο την προστασία από την τρομοκρατία επεμβαίνει μέσω επιβολής τρομονόμου σε συνεργασία με κατασκοπικές οργανώσεις τύπου CIA. Επιπλέον επεμβαίνει σε περίπτωση δημιουργίας επαναστατικής καταστάσης με σκοπό την καταστολή κάθε κινήματος.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αμερικανο-ΝΑΤΟϊκή επιχείρηση Stay Behind. Μια τεράστια τρομοκρατική επιχείρηση, που οργανώθηκε στα μέσα της δεκαετίας του '50, από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, εφαρμόστηκε συστηματικά σε όλες τις χώρες-μέλη της Συμμαχίας και αποκαλύφτηκε στα μέσα της δεκαετίας του '80.

Παράλληλα, όπως κυνικά αναφέρεται στο ίδιο του το εγχειρίδιο, που εκδόθηκε το 1995, είχε στόχο να εμποδίσει και με τα όπλα οποιεσδήποτε αλλαγές και ανατροπές θα μπορούσαν να συντελεστούν στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης. Γι' αυτό το σκοπό, όπως αποδείχτηκε, εκτός από τον έλεγχο που ασκούσε στις Ενοπλες Δυνάμεις των χωρών - μελών, διατηρούσε και παραστρατιωτικές οργανώσεις, αποθήκες όπλων, όπως η «Κόκκινη Προβιά» στην Ελλάδα και η «Γκλάντιο» στην Ιταλία. Η συμφωνία της «Κόκκινης Προβιάς» υπογράφεται επισήμως στις 25 Μάρτη του 1955 από τον πρωθυπουργό Παπάγο με το στρατηγό της CIA Τράσκοτ. Πρόσχημα, βέβαια, ο «κομμουνιστικός κίνδυνος» και η αντιμετώπιση μιας εισβολής των κομμουνιστών στην Ελλάδα από το Βορρά. Γι' αυτό το σκοπό, αλλά και για να διασφαλιστούν τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού, στήριξε τα αντιδραστικά καθεστώτα και τις δικτατορίες στην Ελλάδα, στην Τουρκία, τα φασιστικά καθεστώτα του Φράνκο στην Ισπανία, του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία.

Παράλληλα, ο αντιαποικιακός αγώνας αναπτύσσεται. Η Λατινική Αμερική ζει τη θύελλα της επανάστασης, αλλά και της ωμής αμερικανικής επέμβασης, αρωγούς στα συγγνά δικτατορικά καθεστώτα. Στις ίδιες τις καπιταλιστικές μητροπόλεις δρα το δίκτυο Gladio, η μυστική αντεπαναστατική οργάνωση που αλληλοδιαπλέκεται με τις επίσημες πολιτικές-στρατιωτικές δομές του ΝΑΤΟ και των κρατών μελών, έτοιμη να απαντήσει στην σοβιετική εισβολή, αλλά και στους κοινωνικούς αγώνες των εργαζομένων.

Οι δικτατορίες σε Ελλάδα-Πορτογαλία-Τουρκία (1970-1980) έχουν άμεση σχέση με τις εν λόγω οργανώσεις. Στην Κύπρο, «η αντιμετώπιση του Κομμουνιστικού κινδύνου» ήταν από την πρώτη στιγμή μέλημα της ντόπιας αστικής ελίτ, της Εκκλησίας, των 3 εγγυητριών δυνάμεων, ενώ βασική συνιστώσα στο δράμα του Κυπριακού λαού είναι και ο Νατοϊκός παράγοντας.

Η ΕΠÉΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΕΝΝΕΑ ΧΡÓΝΩΝ από την έναρξη του ΝΑΤΟϊκού πολέμου εναντίον της Σερβίας βρίσκει το βόρειο Κόσοβο στις φλόγες νέων, αιματηρών συγκρούσεων. Θέατρο των επεισοδίων έγινε ο σερβικός τομέας της πόλης Μιτρόβιτσα, όπου η αστυνομία του ΟΗΕ επιχείρησε, να εκδιώξει τους Σέρβους που είχαν καταλάβει τα δικαστήρια, κηρύσσοντας ανταρσία στην αλβανική κυβέρνηση του προτεκτοράτου.

Στις βίαιες ταραχές που ακολούθησαν τραυματίστηκαν 80 Σέρβοι διαδηλωτές και 75 άνδρες της αστυνομίας του ΟΗΕ και του στρατού του ΝΑΤΟ, που αποτελούν τις μόνες ένοπλες δυνάμεις του «ανεξάρτητου» (!) Κοσόβου.

Η όλη επιχείρηση αποτελεί άλλη μια εκδήλωση εξευτελισμού του ΟΗΕ. Το Συμβούλιο Ασφαλείας δεν έχει αναγνωρίσει το Κόσοβο λόγω του ρωσικού βέτο. Λιγότερες από 60 χώρες σε σύνολο 192 μελών του διεθνούς οργανισμού έχουν αναγνωρίσει την απόσχισή. Παρόλα αυτά, ο ΟΗΕ συμπεριφέρθηκε σαν πιστό σκυλί των ΗΠΑ, που αφού φάει την κλοτσιά, πηγαίνει και γλύφει τα παπούτσια του αφεντικού του, στέλνοντας τους άνδρες του να βγάλουν το φίδι από την τρύπα. Η κρίση στο βόρειο Κόσοβο ήταν προδιαγεγραμμένη από τη στιγμή που οι Αλβανοί κήρυξαν μονομερώς την ανεξαρτησία. Ο σερβικός θύλακας βόρεια της Μιτρόβιτσα, που αντιστοιχεί στο 15% του κοσοβάρικου εδάφους, έχει ήδη ενσωματωθεί ντε φάκτο στη Σερβία από κάθε άποψη - διοικητικά, οικονομικά, εκπαιδευτικά κ.λπ. Το ΝΑΤΟ δεν μπορεί να ανατρέψει αυτή τη διαμορφωμένη πραγματικότητα παρά μόνο προσφεύγοντας σε ωμή βία, λειτουργώντας ανοιχτά ως δύναμη κατοχής και εθνοκάθαρσης εναντίον των Σέρβων που έχουν απομείνει στην περιοχή. Όχι ότι το ΝΑΤΟ και οι συνεργοί του θα είχαν τον ελάχιστο δισταγμό, αν κάτι τέτοιο εξυπηρετούσε τα σχέδιά τους. Ωστόσο, το διακύβευμα δεν περιορίζεται στη Μιτρόβιτσα. Η κρίση στο βόρειο Κόσοβο ενισχύει το «πατριωτικό» - φιλορωσικό μπλοκ του πρωθυπουργού Κουστούνιτσα και τους υπερεθνικιστές του Νικόλιτς έναντι του φιλοδυτικού μπλοκ του προέδρου Τάντιτς ενόψει των κρίσιμων βουλευτικών εκλογών της 11ης Μαΐου στη Σερβία. Και βέβαια, η Ρωσία δεν παραλείπει να εκμεταλλευθεί την κρίση για να ρυμουλκήσει τον ασταθή σύμμαχο στο πλευρό της, φιλοδοξώντας να την εκτρέψει, τελικά, από την τροχιά ένταξης στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Επιπλέον, το Κόσοβο λειτουργεί ως καταλύτης της αμερικανορωσικής αντιπαράθεσης στο ευρύτερο γεωστρατηγικό τόξο Βαλκάνια - Μαύρη Θάλασσα - Καύκασος.

2008 : Πόλεμος στον Κάυκασο

Τον Ιούλιο η Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Κοντολίζα Ράις, επισκέφτηκε τον Γεωργιανό Πρόεδρο Σακασβίλι για να συζητήσουν την ένταξη της χώρας στο ΝΑΤΟ. Τόσο η ένταξη της Γεωργίας στο ΝΑΤΟ όσο και ο βομβαρδισμός της Νότια Οσετίας ήταν ένα δείγμα

«καλής συνεργασίας», που είχε σαν στόχο σε πρώτο επίπεδο την ικανοποίηση του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού, με την απόκτηση ενός ακόμα συμμάχου και την επέκταση του στην Νότια Οσετία, ενώ σε δεύτερο επίπεδο την εκμετάλλευση του πετρελαίου που διαθέτουν οι περιοχές αυτές. Τον Άγουστο του 2008 η Γεωργία βομβαρδίζει την Νότια Οσετία. Η Νότια Οσετία, όπως και η Αμπχαζία, ήταν δύο από τις χώρες της Σοβιετικής Ένωσης που μετά την διάλυση της απέκτησαν σχετική ανεξαρτησία, ενώ η Βόρεια Οσετία παρέμεινε στην κατοχή της Ρωσίας.

Ύστερα από τον βομβαρδισμό, η Ρωσία μπήκε και αυτή στον πόλεμο για να «υπερασπιστεί» τα εδάφη αυτά. Έτσι ξεκίνησαν οι συγκρούσεις με την μία χώρα να βομβαρδίζει την άλλη. Τελικά ο πόλεμος σταμάτησε μετά από τέσσερις ημέρες, αλλά η ατμόσφαιρα στον Καύκασο παραμένει ηλεκτρισμένη. Ρωσικά και γεωργιανά στρατεύματα βρίσκονται σε πλήρη ετοιμότητα αναμένοντας την επόμενη σύγκρουση. Χαρακτηριστικά, πρόσφατα αποβιβάστηκαν από την Σούδα (Κρήτη) τρία νατοϊκά πολεμικά πλοία, τα οποία μετέφεραν «ανθρωπιστική βοήθεια» στην Γεωργία. Βέβαια, όπως όλοι καταλαβαίνουμε η «ανθρωπιστική αυτή βοήθεια» δεν ήταν τίποτα άλλο από όπλα. Παράλληλα τα αμερικανικά πλοία όλο και πληθαίνουν στην Γεωργία. Η ελληνική κυβέρνηση έχει κρατήσει μία άκρως χυδαία στάση απέναντι στο όλο ζήτημα. Τα τηλεοπτικά κανάλια κρατούν μία εμμέσως πλην σαφώς φιλογεωργιανή στάση, σαν υποψήφιο μέλος του NATO. Αυτό φάνηκε και από τις συχνότερες αναμεταδόσεις στην Γεωργία σε όλη την διάρκεια του πολέμου. Το δυστύχημα, όπως και σε κάθε πόλεμο άλλωστε, είναι ότι αυτοί που υποφέρουν είναι οι λαοί. Περίπου 2.000 άνθρωποι θυσιάστηκαν στο βωμό του κέρδους, ενώ πάρα πολλοί έχασαν ό,τι είχαν και δεν είχαν.

Ο ρόλος του NATO

Ο επιθετικός στρατιωτικός συνασπισμός του NATO - όργανο των μονοπωλίων των ΗΠΑ και εκείνων των ισχυρών ιμπεριαλιστικών χωρών της Ευρώπης - που αυτό το χρόνο συμπληρώνει 60 χρόνια απ' τη συγκρότησή του συνεχίζει τις στρατιωτικές επεμβάσεις σε άλλες χώρες και ταυτόχρονα προγραμματίζει τη διεύρυνσή του με νέα υποψήφια μέλη τις χώρες Αλβανία-Κροατία.

Η Γαλλία θα ανακοινώσει την επιστροφή της στο στρατιωτικό σκέλος του NATO, από το οποίο είχε αποχωρήσει εδώ και δεκαετίες και όλοι μαζί αμερικάνοι και ευρωπαίοι ηγέτες, ανάμεσά τους και η ελληνική κυβέρνηση, θα συμφωνήσουν για την αναβάθμιση και κλιμάκωση της δράσης του NATO από το Αφγανιστάν και τον Καύκασο μέχρι τα Βαλκάνια και την Μέση Ανατολή.

Η πάλη για τη διάλυση του NATO σημαίνει πάλη ενάντια σε νέους πολέμους, ενάντια σε νέες επιθέσεις στα δημοκρατικά δικαιώματα. Το καλοκαίρι που πέρασε είδαμε που μπορεί να οδηγήσει η πολιτική της «διεύρυνσης προς ανατολάς»

Μπορεί η βαθιά οικονομική κρίση, από τις ΗΠΑ μέχρι την Ευρώπη και τις αγορές της Ασίας να είναι αυτές τις μέρες στην επικαιρότητα, δεν παύουν όμως να υπάρχουν ανοιχτά δυο πολεμικά μέτωπα, το Αφγανιστάν και το Ιράκ. Συνεχίζει να σιγοβράζει το καζάνι των Βαλκανίων, δεν τέλειωσαν τα καλοκαιρινά πολεμικά παιχνίδια στον Καύκασο (την αντιπυραυλική ασπίδα του NATO στην Ανατολική Ευρώπη), ενώ ετοιμάζεται το «μέτωπο» Ιράν, κι αργότερα οποιοδήποτε άλλο ενδιαφέρει τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα.

Η συμμετοχή της Ελλάδας στην ΕΟΚ και στην συνέχεια στην ΕΕ, η συμμετοχή στο NATO και η παραχώρηση της βάσης της Σούδας αναδεικνύουν ένα και μόνο πράγμα: η Ελλάδα είναι και αυτή μια ιμπεριαλιστική δύναμη που συνδιαμορφώνει (από τους εργασιακούς νόμους που διέπουν το σημερινό ανταγωνιστικό τοπίο της αγοράς, μέχρι τον ορισμό της ίδιας της έννοιας της δημοκρατίας με νομοθετήματα όπως το ευρωσύνταγμα και τους τρομονόμους) και συμπράττει (ενεργή συμμετοχή στους πολέμους με πρωταγωνιστή την βάση της Σούδας, όντας η Ελλάδα η 4η δύναμη βοήθειας στον πόλεμο στο Ιράκ) με τις υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ και των ΗΠΑ. Το όραμα της «ισχυρής Ελλάδας» της δεκαετίας του '80 είναι πλέον η πραγματικότητα της διεξόδου του ελληνικού κεφαλαίου στην περιοχή των Βαλκανίων. Είναι χαρακτηριστικό ότι το ελληνικό κεφάλαιο έχει το μονοπώλιο στον τομέα των τηλεπικοινωνιών και του ηλεκτρισμού στην περιοχή, αλλά και αποστολές ανά τον κόσμο μαζί με τα «ειρηνευτικά» στρατεύματα των συμμάχων του. Η ελληνική κυβέρνηση του καπιταλισμού δίνει δισεκατομμύρια στους τραπεζίτες και σφαίρες για την νεολαία. Διεκδικεί να παίξει αναβαθμισμένο ρόλο σε όλες

τις ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις του NATO, να έχει μερίδιο στις σφαίρες που σκοτώνουν από τα Βαλκάνια μέχρι το Αφγανιστάν. Γι' αυτό η πάλη ενάντια στο NATO, είναι αδιάσπαστα δεμένη με την πάλη ενάντια στη «δική μας» κυβέρνηση των δολοφόνων και την άρχουσα τάξη που υπηρετεί.

Στα Χανιά Το 2001, το 2003 και παλιότερα εκατοντάδες αμερικάνικα πολεμικά απογειώνονται από το Ακρωτήριο και εκατοντάδες πολεμικά πλοία πηγαινοέρχονται στη Σούδα. Συχνές απαγορεύσεις στην ελεύθερη κίνησή τους βιώνουν οι Χανιώτες ψαράδες στον κόλπο της Σούδας. Αλλά τη μόλυνση και τους κινδύνους από τα πυρηνοκίνητα υποβρύχια που φτάνουν κάθε τόσο κι από όσα άλλα επικίνδυνα έχουν αποθηκευμένα οι «σύμμαχοι» αμερικάνοι στο Ακρωτήριο τις βιώνουμε όλοι.

Ενάντια στην διεύρυνση του NATO, να σταματήσουμε την επέκταση του πολέμου των ιμπεριαλιστών. Ήρθε η ώρα για το αντιπολεμικό κίνημα να δράσει και πάλι! Πραγματοποιούμε μαζικές κινητοποιήσεις στην Αθήνα και στις Βάσεις στις 04/04/09 (Σούδα-Κέντρο Εκπαίδευσης Πολυεθνικών Αποστολών Κιλκίς, Άκτιο, λιμάνι Αστακού κλπ). Καλούμε όλες υπόλοιπες συνιστώσες του κινήματος σε αγωνιστική συνεύρεση, ώστε να πραγματοποιηθούν μεγάλες κινητοποιήσεις πάντου.

Διαδηλώνουμε στη βάση του NATO στη Σούδα της Κρήτης. Το μεγάλο αντιπολεμικό συλλαλητήριο θα λάβει χώρα στις 3-4 Απριλίου 2009 στο Στρασβούργο και το Κελ για να διαλύσει το πάρτυ των ηγετών που γιορτάζουν για τα 60 χρόνια NATO.

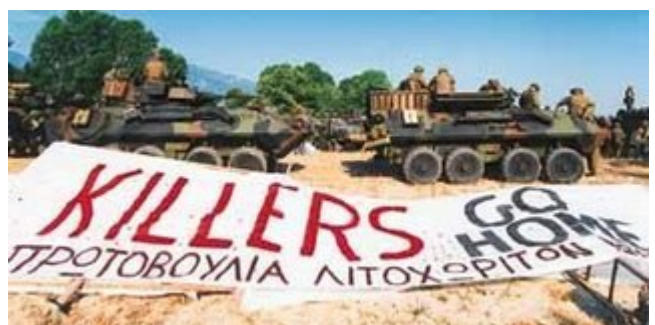
Ο Ελληνικός στρατός ενάντια στον εσωτερικό εχθρό

Με μικρή έκπληξη διαβάζουμε στις εφημερίδες των τελευταίων μηνών να διατυπώνεται αυτό που έχει γίνει πικρή συνείδηση των λαών ανά τον κόσμο... Ότι το νέο δόγμα του NATO που θα συζητηθεί στο Στρασβούργο και το Κίελο στις 3-4 Απρίλη περιλαμβάνει επιχειρήσεις και επεμβάσεις στο εσωτερικό των χωρών και ενάντια σε κοινωνικές εξεγέρσεις...

“πληροφορίες αναφέρουν ότι στα επιτελικά κλιμάκια της συμμαχίας εξετάζονται σενάρια για εμπλοκή του NATO ακόμη και στο εσωτερικών χωρών που αποσταθεροποιούνται λόγω κρίσης!” - Ελευθεροτυπία 8/3/09

Και για να αποδομήσουμε ακόμα μια πτυχή του ιδεολογήματος “το NATO διατάζει, οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς” ας δούμε ποια είναι η στάση της Ελληνικής Κυβέρνησης πριν ακόμα επισημοποιηθεί αυτό που επί δεκαετίες αποτελεί βασικό άξονα του NATO (βλ. Αλιέντε, Ελληνική Δικτατορία κ.α.)

Για πρώτη φορά στην μεγαλύτερη διακλαδική άσκηση του ελληνικού στρατού ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΑΣ, στις 22-26/9/08, ιδιαίτερο βάρος δόθηκε στην αντιμετώπιση των «ασύμμετρων απειλών», της αντιμετώπισης δηλαδή τρομοκρατών ή ομάδων συμφερόντων (βλ. σωματεία, φοιτητικό κίνημα). Ενώ εκτός από το ΓΕΕΘΑ, τα επιτελεία και τους

μεγάλους σχηματισμούς, συμμετείχαν και τα σώματα ασφάλειας και πολιτικοί φορείς. Στρατιωτικές μονάδες (Βαλκανική Ταξιαρχία, Τάγμα ΓΕΣ, Σχολή Υπαξιωματικών Τρικάλων) εκπαιδεύονται στην καταστολή διαδηλώσεων, ενώ οι μονάδες των ΥΑΤ (πρώην ΜΑΤ), καιρό τώρα εκπαιδεύονται στη χρήση χημικών στο κέντρο εκπαίδευσης τεθωρακισμένων (ΚΕΤΘ) στον Αυλώνα,. Επίσης πρόσφατη απόφαση του μέχρι πρότινος Υφυπουργού Εσωτερικών σε θέματα δημοσίας τάξης Χηνοφώτη (πρώην αρχηγός ΓΕΕΘΑ), επιβάλλει την εκπαίδευση των σπουδαστών των αστυνομικών σχολών σε στρατιωτικές τακτικές και βολές όπλων στον Αυλώνα και στη Θήβα.

Ο Ελληνικός Στρατός έχει ήδη παρόμοια εμπειρία από τις “ειρηνικές” του αποστολές ανά τον κόσμο... Στις Νατοϊκές Δυνάμεις Κατοχής του Κοσσοβού, βασική του αποστολή είναι η επάνδρωση των βάνουσων CRS (Μονάδες Καταστολής Πλήθους και διαδηλώσεων) με ερπυστριοφόρα τυλιγμένα σε συρματοπλεγμα ώστε να μην μπορεί να γίνει προσέγγιση από διαδηλωτές.

Το δόγμα όμως της χρήσης του στρατού για την αντιμετώπιση των λαϊκών αντιστάσεων φάνηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τον περασμένο Δεκέμβρη. **Η κυβέρνηση Ν.Δ. Απειλήσε την έκρηξη της νεολαίας με τον κίτρινο συναγερμό** και έθεσε τους φαντάρους σε ετοιμότητα ενάντια στα αδέρφια τους. Χρησιμοποιήθηκε:

- Η απόδοση όπλων γεμισμένων και «κουμπωμένων» σε μερικές μονάδες της Αττικής ακόμα και με εντολή να βάλουν προς πολίτη αν απειληθούν!!!! (π.χ. ΤΕΝΞ στο Μενίδι, κοντά στα σημεία επιθέσεων στο Α/Τ Ζεφυρίου)
- Το μοίρασμα ξιφολογών σε στρατιώτες στον Έβρο μετά την κήρυξη επιφυλακής
- Ο εκφοβισμός -από εμφάνιση λόχων σε περιφερειακά στρατόπεδα- διαδηλωτών,
- Η μεταφορά αστυνομικών οχημάτων για φύλαξη σε στρατόπεδα του Ναυπλίου-Τρίπολη-Κόρινθο
- Το «ντοπάρισμα» του Ταγματάρχη Ι. Κωσταντάρου στο Κέντρο Εκπαίδευσης Θήβας, περί ταύτισης φαντάρων-καταστηματαρχών που χάνεται η περιουσία τους
- Το μοίρασμα πλαστικών σφαιρών στο Κέντρο Εκπαίδευσης Κορίνθου και η διαταγή για βολή προς συμπολίτες μας αν πλησιάσουν «απειλητικά» (ως προς ποιον???)
- Παρατάσσοντας το Τάγμα Απόδοσης Τιμών στον «Άγνωστο Στρατιώτη» απέναντι στους διαδηλωτές το Σαββάτο 13/12/08 και τους φαντάρους του Κέντρου Εκπαίδευσης στο Ναύπλιο απέναντι στην πανεργατική διαδήλωση
- Απειλώντας με μεταφορά Ειδικών Δυνάμεων Καταστολής από Γερμανία-Ιταλία σε ρόλο Στρατού Κατοχής αποκαλύπτοντας το πραγματικό αντεργατικό-αυταρχικό πρόσωπο της Ε.Ε.

Από τον “αμυντικό” στρατό των προηγούμενων δεκαετιών περνάμε σε μία ευθαρσώς πλήρη σύμπλευση με τις επιταγές του ΝΑΤΟ, της ελληνικής αστικής τάξης(βλ. καταστολή εξεγέρσεων) αλλά και συνολικά του σύγχρονου τρόπου διεξαγωγής του πολέμου. Είτε στο εσωτερικό είτε στο εξωτερικό εχθρός είναι πλέον ο λαός και κάθε λογική έξω από αυτή της κυριαρχίας της αγοράς. Χαρακτηριστική για την πλήρη αποδοχή των όρων ΗΠΑ-ΝΑΤΟ είναι η αύξηση σε 40% των ελληνικών χερσαίων δυνάμεων στις αποστολές του. Οι σύγχρονες αυτές ανάγκες συνοψίζονται στην ύπαρξη ευέλικτου στρατού, με μεγάλη αποτελεσματικότητα, υψηλής τεχνολογικής κατάρτισης και ετοιμότητας ώστε να μπορεί να ανταποκριθεί στις λεγόμενες ασύμμετρες απειλές.

Η δημιουργία **μισθοφορικού στρατού εξυπηρετεί** τους παραπάνω στόχους και όχι μόνο. Αποσκοπεί στην ύπαρξη απόλυτα υπάκουου και πειθαρχημένου στρατού(βλ. επιστροφές Ελλήνων από Κόσσοβο) που δεν θα έχει ενδοιασμούς να σηκώσει την κάννη μπροστά σε Άραβες, μαθητές, εγαζόμενους ή λαθρομετανάστες. Τα νέα τάγματα ψάχνουν για τους θύτες-θύματα στα ταξικά αποφάγια του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος, στην αυξημένη ανεργία, στην εργασιακή ανασφάλεια.

Όμως η επιχειρησιακή και ιδεολογική υπηρεσία που προσφέρει η **υποχρεωτική στράτευση** στο σύγχρονο Ελληνικό κράτος δεν παραμερίζεται. Οι νέοι της χώρας παραμένουν στο ένοπλο δυναμικό σαν ΑΝΑΛΩΣΙΜΟ υλικό, κρέας σε οποιονδήποτε σχεδιαζόμενο πόλεμο εντός ή εκτός συνόρων. **"Η σκέψη μας είναι όλοι στο στρατό , όλοι πιο μικροί. Γιατί αν έχεις**

πάρει το μάστερ, πού να ακούσεις τώρα τον λοχία; Ή πώς να μπορέσεις να είσαι πειθαρχημένος κλπ; Αρα, μέχρι κάποια ηλικία, μέχρι τα 24-25 να παρουσιάζεσαι.", λέει σε συνέντευξή του στη NET ο κ.Μεϊμαράκης. Και παρ' ότι μαζεύτηκε προσωρινά λόγω των μεγάλων αντιδράσεων για τη στράτευση στα 18 το τελικό πλάνο παραμένει το ίδιο. Ιδεολογικό σχολείο ο στρατός για τους νόμους της αγοράς και του νεοφιλελευθερισμού, την πειθαρχία, την ιεραρχία, την εθνική ιδέα. Παράλληλη πίεση για την εφαρμογή της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και των σπασμένων πτυχίων και κύκλων σπουδών(bachelor-στρατός- εξειδίκευση-δια βίου εκπαίδευση).

Ο πόλεμος ενάντια στα δικαιώματά μας στα πλαίσια της καπιταλιστικής οικονομικής ανάπτυξης ολοένα και θα συρρικνώνονται, καθώς η ανάγκη των επιχειρήσεων για ελαστική-ανασφάλιστη εργασία και μεγιστοποίηση του κέρδους θα δημιουργεί οξύτατες αντιφάσεις που καταλήγουν σε αναπόφευκτη σύγκρουση. Η προσπάθεια για αναχαίτιση των αντιδράσεων εντείνεται τόσο με αναβάθμιση του κατασταλτικού μηχανισμού, όσο και με νομικές διευθετήσεις, όπως η κήρυξη των απεργιών εκτός νόμου αλλά και σε επίπεδο ΕΕ με προσπάθεια προώθησης του τρομονόμου μέσω Ευρωσυντάγματος και Ευρωσυνθήκης. Παρακρατικές οργανώσεις (Χρυσή Αυγή) σπεύδουν να ενισχύσουν αυτή την επίθεση είτε στεκώμενες στο πλευρό των δυνάμεων καταστολής, είτε με ενέργειες όπως διαρρήξεις σε πολιτικά γραφεία.

Ο στρατός λοιπόν αλλάζει πρόσωπο... Στραμένος ταξικά ενάντια σε κάθε μορφή αντίστασης, είναι το σκληρό χέρι των "εθνικών συμφερόντων" των απανταχού καπιταλιστών μας. Από τη Σομαλία και το Αφγανιστάν μέχρι το Κόσσοβο και την ΠΓΔΜ και από τον Έβρο ως την κρήνη ο Ελληνικός ιμπεριαλισμός τον χρησιμοποιεί για να προστατεύσει του τραπεζίτες, τους εφοπλιστές και τους επιχειρηματίες του αλλά και τον προσφέρει για τις εξορμήσεις των μεγάλων του αδερφών.

Πολεμική Έρευνα Στρατιωτικοποίηση της Βιομηχανίας

Τα τελευταία χρόνια στο Πολυτεχνείο Κρήτης πλανάται η “φήμη” της Πολεμικής Έρευνας(Π.Ε.) πάνω από τα πολυδάπανα ερευνητικά προγράμματα που διεξάγονται στο ίδρυμα. Μιλάμε πάντα για την “τεχνολογική”(εφαρμοσμένη!?) έρευνα και όχι για την βασική (όπως σπεύδει να διαχωρίσει ο κ. Γρυσπολάκης). Ωστόσο ο ίδιος “κύριος” θα μας διαβεβαιώσει σε μία από τις εξαγγελίες ⁽¹⁾ του ότι απαγορεύεται ρητά η στρατιωτική χρήση συγκεκριμένης έρευνας για ένα μη επανδρωμένο σκάφος θαλάσσης, αν δεν ακύρωνε μετά από λίγο τον εαυτό ⁽²⁾ του λέγοντας πως “αυτή η έρευνα διεξάγεται σε συνεργασία με το Πολεμικό Ναυτικό(και όχι μόνο) και γίνεται για την ενίσχυση της αμυντικής ικανότητας της πατρίδος”. Και δικαιολογεί την πολεμική έρευνα λέγοντας ότι “ οι αμυντικές δαπάνες αποτελούσαν μέχρι πρόσφατα τις μόνες δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού”.

Το τελευταίο θα μας θυμίσει την περίοδο του Α΄ και Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου, όταν οι μεγάλες δυνάμεις είδαν στην επιστήμη την νέα μορφή και δύναμη του Πολέμου. Θα ήταν τα υπέρογκα ποσά που θα χρηματοδοτούσαν την έρευνα για την ανακάλυψη και χρήση της ατομικής βόμβας, των θανατηφόρων χημικών αερίων, της παραιν(Harvard) και νέου τύπου ναρκών(που σκοτώνουν μέχρι και σήμερα κόσμο στα πρώην και νυν πεδία μάχης), σε πολλά τεχνολογικά ιδρύματα ανά την υφήλιο.

Κατά τον 20ο αιώνα και μετά το τέλος του Ψυχρού πολέμου τα ανεπτυγμένα κράτη επενδύουν και κατευθύνονται στην εφαρμοσμένη έρευνα για τις ανάγκες της πολεμικής μηχανής. Η κύρια τακτική, όπως είδαμε, είναι η χρηματοδότηση και η παροχή πολύτιμων φυσικών πόρων. Ταυτόχρονα, με την μείωση των κονδυλίων για τα πανεπιστήμια, η επιλεκτική υπερ-χρηματοδότηση σε αυτά που ακολουθούν τις ανάγκες της “αγοράς”, όπως επίσης και η διείσδυση ιδιωτικού επενδυτικού κεφαλαίου, θέτει σκληρές γραμμές στο αντικείμενο του ερευνητικού έργου. Με άλλα λόγια, τα ερευνητικά κέντρα που δεν προσαρμόζονται στα αγοραία κριτήρια, τιμωρούνται με αναστολή χρηματοδότησης από τον τακτικό προϋπολογισμό.

Σημαντικό ρόλο στην έρευνα για τις ανάγκες του πολέμου, αλλά και γενικότερα, διαδραματίζει ο επιστήμονας. Ο νέος επιστήμονας γαλουχημένος στο πνεύμα ενός τεχνοκρατικού πανεπιστημίου, που προτάσσει την εργαλειακή έναντι της ολοκληρωμένης γνώσης, υστερεί κριτικής ικανότητας και ηθικών φραγμών, αδυνατώντας και εν πολλοίς αδιαφορώντας να αξιολογήσει αν το έργο της έρευνας του είναι προσανατολισμένο στις κοινωνικές ανάγκες. Αρνούμενος την ηθικό-κοινωνική του υποχρέωση, σαν “γνήσιος επαγγελματίας”, κοπιάζει να συμπληρώσει το βιογραφικό του με πλήθος ερευνητικού έργου, δημοσιεύσεων και διακρίσεων, με κυρίαρχο μέλημα την εξασφάλιση ενός παχυλού μισθού. Τέτοιου τύπου επιστήμονας δεν θα διστάσει να συμμετάσχει και στα πλέον απίθανα προγράμματα, όπως εκείνο που περιελάμβανε την έρευνα της σύνθεσης του αίματος

LATUFF 2006

διαφόρων πληθυσμών του πλανήτη, για τον εντοπισμό των δυνατοτήτων επιλεκτικής προσβολής ολόκληρων λαών με βακτηριολογικά όπλα (Z. Fairbairns).

Συχνά οι υπέρμαχοι της πολεμικής έρευνας επιχειρηματολογούν παρουσιάζοντας τον πόλεμο ως βασικό συντελεστή άνθισης της επιστήμης. Το γεγονός ότι σε περιόδους εκτάκτου ανάγκης παρατηρείται αυξημένη και αποτελεσματική ερευνητική δραστηριότητα αυτό επιβεβαιώνεται και ιστορικά, καθώς το ίδιο το διαδίκτυο προήλθε ως ανάγκη εξυπηρέτησης του Αμερικανικού Στρατού. Ωστόσο, τα οποιαδήποτε επιτεύγματα και οι εφαρμογές τους δεν μπορούν να συγκριθούν με τις απώλειες και τις πληγές που έχει υποστεί η ανθρωπότητα. Ενδεικτικά ο Αμερικανός κοινωνιολόγος A. Etzioni αναφέρει ότι ο <<συντελεστής ειρηνικής απόδοσης της “αμυντικής” βιομηχανίας είναι από πλευράς κόστους αντίστοιχος με αυτόν μίας απόπειρας θέρμανσης ενός κτιρίου καίγοντας στην παρακείμενη πλατεία ένα εκατομμύριο δολάρια>>. Παράλληλα μία έρευνα προσανατολισμένη σε στρατιωτικές ανάγκες εκτός του γεγονότος ότι απασχολεί πολύτιμο ανθρώπινο δυναμικό, καταναλώνει υπέρμετρα φυσικούς και μη ανανεώσιμους πόρους.

Βέβαια, το πιο συχνό επιχείρημα και πρόταγμα υπέρ της Π.Ε είναι αυτό της αναγκαιότητας λόγω “εθνικής ασφάλειας” και υπεράσπισης της “πατρίδος”. Σε περιόδους “κρίσης”(οικονομικής, πολεμικής κτλ.) που επικρατεί η ανασφάλεια, οι κυβερνήσεις επικαλούμενες λόγους «εθνικού συμφέροντος», «κομμουνιστικού κινδύνου», «διεθνούς τρομοκρατίας», κ.ο.κ παρουσιάζουν ως αναγκαιότητα την ολοκληρωτική επένδυση στην στρατιωτική υπεροχή εν ονόματι της ειρήνης. Ωστόσο η φαιδρότητα και η αντίφαση αυτού του ιδεολογήματος είναι εμφανής.

Πως γίνεται να επενδύεις στον πόλεμο αναζητώντας την ειρήνη?

Το σκηνικό έρχονται να συμπληρώσουν οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις που προωθούνται παγκοσμίως. Εκτός του Νόμου Πλαίσιο, σύμφωνα με το νέο νομοσχέδιο Έρευνας και Τεχνολογίας επανιδρύεται ο θεσμός των Ερευνητικών Πανεπιστημιακών Ινστιτούτων που λειτουργούν εντός των πανεπιστημίων, με ρόλο νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου(εταιρείες!)

τα οποία θα αναπτύσσουν αποκλειστικά επιχειρηματική δραστηριότητα. Με το παρόν νομοσχέδιο νομιμοποιείται η γραφειοκρατία και η αδιαφάνεια, που ήδη επικρατεί, στις ερευνητικές δραστηριότητες.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το Πολυτεχνείο Κρήτης και το ΕΜΠ που σύμφωνα με δημοσιεύματα της εφημερίδας ΤΟ ΒΗΜΑ (27-1-08) εμπλέκονται σε ερευνητικά προγράμματα για οπλικά συστήματα. Σύμφωνα με το άρθρο, το ΠΚ συνεργάζεται(μέσω του εργαστηρίου εργαλειομηχανών και ρομποτικής) με την εταιρεία παραγωγής οπλικών συστημάτων EADS-3 Sigma AE, στο πελατολόγιο της οποίας περιλαμβάνονται:

"[...] οι Ένοπλες Δυνάμεις της Ελλάδας, της Γαλλίας, της Ολλανδίας, της Σουηδίας, της Αμερικής, του Καναδά και του Ισραήλ, καθώς και εταιρείες κατασκευής αντιαεροπορικού και αμυντικού υλικού όπως η Raytheon των ΗΠΑ, η Rafael του Ισραήλ και η γαλλο-ολλανδική Thales. Επίσης μεγάλο ενδιαφέρον έχει δείξει ο νατοϊκός οργανισμός NSPO, ο οποίος εδρεύει στην Ουάσιγκτον, με την υποστήριξη του Πολεμικού Ναυτικού [...]."

Αξίζει επίσης να αναφερθούμε στις επαφές καθηγητή του τμήματος ΗΜΜΥ, με το ΝΑΤΟ για την ανάπτυξη συστημάτων αναγνώρισης φωνής σε συνθήκες cockpitt μαχητικού αεροσκάφους . Έτσι, η πολεμική έρευνα στο ΠΚ διεξάγεται είτε έμμεσα μέσω της εταιρείας **EADS-3 Sigma** είτε άμεσα με τον διεθνή στρατιωτικό οργανισμό, αγνοώντας τις μεθοδεύσεις και τον ζήλο κάποιων να αποδείξουν το αντίθετο.

Το παγκόσμιο σκηνικό, ωστόσο, συμπληρώνεται από ένα μικρό αλλά σημαντικό κομμάτι του “παζλ”. Το κομμάτι με τους επιστήμονες, ιδρύματα και συνολικότερα κράτη, που δεν ακολουθούν τις σύγχρονες επιταγές της επιστημονικής έρευνας. Είναι η δημιουργική έρευνα έναντι της καταστροφικής, που σημειώνει την μόνη ορθή ανάπτυξη στο χώρο των επιστημών. Σίγουρα δεν αναφερόμαστε στην έρευνα που ανακάλυψε και επέτρεψε την χρήση του αερίου της μουστάρδας κατά την διάρκεια του Α' Π.Π., προτού καν βρεθεί το αντίδοτο.

...Μάλλον είναι οι επιστήμονες και ομάδες αυτών που αντιστάθηκαν και αντιστέκονται στα εκβιαστικά διλήμματα των εποχών μας.

...Μάλλον είναι αυτή η έρευνα κοντεύει να ανακαλύψει το μόνιμο εμβόλιο κατά της χολέρας, για μόνιμη λύση αυτής της επιδημίας που μαστίζει την αφρικάνικη ήπειρο.

...Μάλλον είναι οι έρευνες αυτές που προωθούν και εξελίσσουν τις εναλλακτικές , ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, που χτυπούν στην καρδιά το πετρελαιο-κεντρικό σύστημα.

...Μάλλον είναι η εξέλιξη και ανάπτυξη του ελεύθερου λογισμικού, απο επιστήμονες και μη, που συνοψίζει την ανιδιοτέλεια, την ελευθερία και την (ουτοπική?) αταξική κοινωνία στο σύνολό της.

...Μάλλον είναι αυτή η έρευνα, που έχει σκοπό και λόγο ύπαρξης, μόνο όταν απαντά στις πραγματικές ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. Και μόνο όταν αυτού του είδους η έρευνα ελέγχεται και κρίνεται απο το σύνολο της κοινωνίας, όχι από κλειστούς κύκλους “αρχόντων” και αξιωματούχων, μόνο τότε μπορεί να σταθεί στο ύψος της αντικειμενικής θεώρησης και της συνειδητοποίησης των βαθύτερων ανθρώπινων αναγκών.

Αυτό το “μάλλον” στο Π.Κ θα είχε σκοπό και ανάγκη την ενίσχυση και διατήρηση του ασύλου και των συλλογικών διαδικασιών που το διέπουν. Και μάλλον θα συμφωνούσαμε εν μέρει με μία άποψη που λέει ότι “ είμαστε αντίθετοι στη διεξαγωγή έρευνας εκτός Πολυτεχνείου, έτσι ώστε αυτή να ελέγχεται από τα εκλεγμένα όργανα του ιδρύματος”, όπως υποστηρίζει ο κ.Γρυσπολάκης σε ομιλία του το 1987.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ

Εδώ και μισό αιώνα η Μέση Ανατολή ταλανίζεται από συνεχόμενες πολεμικές συγκρούσεις μεταξύ του Ισραήλ και των αραβικών πληθυσμών με κύριο θιγόμενο τον παλαιστινιακό λαό. Αυτές οι συγκρούσεις έχουν ντυθεί με εθνικιστικά-θρησκευτικά χαρακτηριστικά (που πολλοί αποκαλούν σύγκρουση πολιτισμών), αποκρύπτοντας τη σημασία της ταξικής πάλης, που στην πραγματικότητα καθορίζει τις εξελίξεις στην περιοχή αυτή.

Λίγο μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στα πρώην εδάφη της βρετανικής αποικίας της Παλαιστίνης ιδρύεται το κράτος του Ισραήλ (1948), γεγονός που θα πυροδοτήσει μακροχρόνιες εχθροπραξίες στην ευρύτερη περιοχή που συνεχίζονται μέχρι και τις μέρες μας. Μια πρώιμη αντίδραση των γειτονικών αραβικών κρατών θα καταλήξει σε εδαφική εδραίωση του Ισραήλ και εκδίωξη του αραβικού πληθυσμού (περίπου 750.000). Την θέση των εκδιωχθέντων (κυρίως παλαιστινίων) θα καλύψουν εβραίοι μετανάστες από τον χώρο της ανατολής, Αφρικής και Ασίας, οι οποίοι κατέλαβαν την κατώτερη θέση στην κοινωνική ιεραρχία. Με τον πόλεμο των 6 ημερών (1967), το Ισραήλ καταλαμβάνει τις περιοχές της Γάζας και της Δ. Όχθης και η αστική τάξη του βρέθηκε να έχει στη διαθεσή της μια τεράστια δεξαμενή φθηνού εργατικού δυναμικού. Για να εργαστούν έπρεπε να εξασφαλίζουν περιορισμένες άδειες εργασίας με πενιχρές αποδοχές, και όσοι δεν κατάφεραν να τις εξασφαλίσουν, δούλευαν “παράνομα” και βίωναν τη σκληρότερη εκμετάλλευση.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες μεγάλο μέρος του πληθυσμού (περίπου 1 εκατομμύριο παλαιστίνιοι) μετανάστευσε στη γειτονική Ιορδανία όπου επίσης αντιμετώπισε την εξαθλίωση. Η συμμαχία ανάμεσα στην εργατική τάξη της Ιορδανίας και αυτή των προσφύγων παλαιστινίων οδηγεί σε μεγάλη κοινωνική αναταραχή απειλητική για το εκεί μοναρχικό καθεστώς, που έχει σαν κατάληξη τη σφαγή των παλαιστινίων από τις δυνάμεις ασφαλείας (Μαύρος Σεπτέμβρης 1970), και τη φυγή τους στο Λίβανο. Παράλληλα, εμφανίζονται τα πρώτα απελευθερωτικά κινήματα με κύριο εκφραστή την οργάνωση του Γιασέρ Αραφάτ PLO (Palaistine Liberation Organization), η οποία δραστηριοποιείται κυρίως στο Λίβανο. Αυτή θα γίνει η αφορμή για στρατιωτική εισβολή του Ισραήλ το 1982 που δεν αποχωρεί μέχρι το 2000. Οι βιαιότητες του Ισραηλινού στρατού θα οδηγήσουν σε συσπείρωση των καταπιεσμένων παλαιστινίων και την οργάνωση τους στην ισλαμική Χεζμπολάχ.

Η καταπίεση που υφίστανται οι παλαιστίνιοι στο εσωτερικό του Ισραήλ όλα αυτά τα χρόνια θα οδηγήσουν τελικά το 1987 στη έναρξη της 1ης Ιντιφάντας. Η Ιντιφάντα ορίζεται ως το σύνολο της βίαιης αντίστασης του παλαιστινιακού λαού και εκφράζεται μέσα από πολλές συνιστώσες και οργανώσεις. Η πρώτη Ιντιφάντα εκδηλώνεται μέσω μαζικών κινητοποιήσεων, όπως πορείες, απεργίες και καθημερινές συγκρούσεις και πετροπόλεμο. Η πίεση που ασκήθηκε στο κράτος του Ισραήλ οδήγησε στις συμφωνίες του Όσλο το 1993. Δημιουργήθηκε η Παλαιστινιακή αρχή, που αναλάμβανε το κόστος και τη διοίκηση αστυνόμευσης της Γάζας και της Δυτικής Όχθης, χωρίς ωστόσο να οριοθετηθούν ξεκάθαρα τα σύνορα. Το Ισραήλ “δεσμεύτηκε” να σταματήσει τους εποικισμούς, κάτι που δεν έπραξε ποτέ, γεγονός που αποτέλεσε την αιτία για το ξέσπασμα της 2ης Ιντιφάντας. Με τις συμφωνίες, η Ισραηλινή αστική τάξη αποκατέστησε τις σχέσεις της με τον υπόλοιπο αραβικό κόσμο και κυρίως άρθηκε ο οικονομικός αποκλεισμός που είχε επιβληθεί στις εταιρίες της.

Μερικά συμπεράσματα από τη πρώτη ιντιφάντα είναι η ανάδειξη ως υπολογίσιμης πολιτικής δύναμης των ακραίων ισλαμιστικών οργανώσεων και κυρίως της Χαμάς. Στα χρόνια που ακολούθησαν μετά τις συμφωνίες η παρατεταμένη εξαθλίωση του παλαιστινιακού λαού σε συνδυασμό με τη διαφθορά που επικράτησε στα κλιμάκια της κυβερνητικής Φατάχ οδήγησαν στην αναζήτηση μιας διαφορετικής πολιτικής που ανέλαβε να εκφράσει η Χαμάς. Η Χαμάς απέκτησε γρήγορα λαϊκό έρεισμα μέσα από το πλούσιο κοινωνικό έργο που πρόσφερε στους φτωχούς Παλαιστίνιους αλλά και με την σκληρή στάση που κράτησε απέναντι στο Ισραήλ μη αποδεχόμενη τις συμφωνίες του Όσλο. Στόχοι της Χαμάς όπως αναφέρεται στην ιδρυτική της διακήρυξη είναι “η ανακατάληψη ολόκληρης της Παλαιστίνης, η εκδίωξη των “σιωνιστών” και “σταυροφόρων” και η επαναφορά του

ισλαμικού νόμου ως πυξίδα για την κοινωνική ζωή”.

Ο συνεχιζόμενος όμως εποικισμός και η όλο και σκληρότερη καταπίεση των Παλαιστινίων ήταν οι αιτίες για το ξέσπασμα της δεύτερης Ιντιφάντας το 2000, η οποία συνεχίζεται μέχρι και σήμερα. Σε αντίθεση με τη πρώτη, που υπήρχε μεγάλη συμμετοχή των απλών ανθρώπων, στη δεύτερη Ιντιφάντα το κύριο βάρος της σύγκρουσης ανέλαβαν οι ένοπλες ομάδες της Φατάχ και η στρατιωτική πτέρυγα της Χαμάς. Το περιεχόμενο της σύγκρουσης άλλαξε, πράγμα που αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι ομάδες αυτές επικεντρώθηκαν σε εθνικιστικές μορφές δράσεις όπως η πραγματοποίηση επιθέσεων εναντίων οικισμών εποίκων και επιθέσεις αυτοκτονίας σε δημόσιους χώρους. Κατ’ αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνεται ο έλεγχος της Ιντιφάντας από τις παραπάνω οργανώσεις με αποτέλεσμα να ενσωματώνονται οι ριζοσπαστικές τάσεις αμφισβήτησης της Παλαιστινιακής αστικής τάξης που αναπτύχθηκαν στη πρώτη Ιντιφάντα.

Τα τελευταία χρόνια, το κλίμα στην λωρίδα της Γάζας είναι εκρηκτικό. Το Ισραήλ στην προσπάθειά του να περιορίσει τις επιθέσεις, υιοθετεί μια σειρά μέτρων όπως πολιτικές δολοφονίες, απαγωγές μέχρι και στελεχών της αντίστασης και φυσικά την οικοδόμηση του περίφημου τείχους ασφαλείας (2004). Αν και αυτό το τείχος μήκους 620χλμ υποτίθεται πως προοριζόταν για την προστασία του Ισραήλ από τις επιθέσεις αυτοκτονίας, ο απώτερος σκοπός του είναι να αποκόψει τα παλαιστινιακά εδάφη δίνοντας το έναυσμα για την έναρξη της μονομερούς αποχώρησης των εβραίων εποίκων της περιοχής με στόχο την περαιτέρω απομόνωση των Παλαιστινίων. Και ενώ ο αποκλεισμός του Παλαιστινιακού λαού εντείνεται, οι μεγαλοαστικές τάξεις των 2 πλευρών φαίνεται να εδραιώνουν τη συνεργασία τους με μυστικές συναλλαγές.

Και μετά πόλεμος (ξανά?)

Μέσα σε αυτό το κλίμα που πολωνόταν όλα αυτά τα χρόνια και από τις δυο πλευρές, ο Παλαιστινιακός λαός το τελευταίο διάστημα βίωσε την πιο άγρια και σφοδρή επίθεση που έχει δεχθεί μέχρι τώρα, από το γειτονικό κράτος του Ισραήλ. Το χρονικό ,λοιπόν, αυτής της γενοκτονίας ξεκινάει στις 19 Δεκεμβρίου του 2008 με την λήξη της εκκευρίας μεταξύ των δυο κρατών και την μη ανανέωσή της καθώς η Χαμάς κατηγορήσε το Ισραήλ για το συνεχιζόμενο αποκλεισμό της Λωρίδας της Γάζας. Έτσι μετά από μερικές μέρες αβεβαιότητας για το μέλλον των Παλαιστινίων και ενώ οι επιθέσεις μικρής έκτασης (χωρίς θύματα) μεταξύ Χαμάς-Ισραήλ πραγματοποιούνταν ήδη, στις 27 Δεκεμβρίου 2008 στις 11:30 το πρωί το Ισραήλ επιτέθηκε με ρίψεις πυραύλων και όλμων σε μια σειρά χτυπημάτων από αέρος, με το κωδικό όνομα “Επιχείρηση Συμπαγές Μολύβι” , εναντίον στόχων της Λωρίδας της Γάζας. Τις επόμενες ώρες ακολούθησε μακελειό από τους βομβαρδισμούς με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πολλοί άμαχοι και να τραυματιστούν ακόμη περισσότεροι καθώς οι επιθέσεις ξεκίνησαν σε ώρα αιχμής.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν μέρες συνεχόμενων βομβαρδισμών από αέρος που σχεδόν ισοπέδωσαν την Γάζα. Μάλιστα δεν επικεντρώθηκαν μόνο σε καθαρά στρατηγικούς-

πολιτικούς στόχους (αστυνομικά τμήματα, φυλακές και διοικητικές υποδομές) αλλά επεκτάθηκε και σε σπίτια, σχολεία και γειτονίες που βρισκόταν μόνο άμαχος πληθυσμός, σε ξενοδοχεία που έμεναν δημοσιογράφοι ακόμα και σε νοσοκομεία γεμάτα τραυματίες. Η θηριωδία των Εβραίων όμως δεν σταμάτησε εκεί. Την τεράστια κατακραυγή της παγκόσμιας κοινότητας προκάλεσε το γεγονός των βομβαρδισμών μέσα σε μία μέρα τριών σχολείων καθώς και νοσοκομείων τις επόμενες μέρες, τα οποία έφεραν την σημαία του ΟΗΕ, με την πρόφαση ότι από τα συγκεκριμένα κτίρια είχαν δεχτεί πυρά (αξίζει να σημειωθεί ότι από έρευνα που διεξάχθηκε, από κλιμάκιο του ΟΗΕ κάτι τέτοιο ήταν σχεδόν απίθανο). Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να σκοτωθούν δεκάδες άμαχοι, η πλειοψηφία τους μικρά παιδιά, να ισοπεδωθούν ζωτικής σημασίας κτίρια για την περίθαλψη και προστασία άμαχων παλαιστίνιων αλλά και τελικά την "ηρωική" αποχώρηση του ΟΗΕ απ' την Λωρίδα της Γάζας.

Οι βάρβαρες, απάνθρωπες έως και ναζιστικές τακτικές που ακολούθησαν οι Ισραηλινοί με αποκορύφωμα όλα όσα αναφέρθηκαν παραπάνω είχαν ξεκάθαρο στόχο όχι μόνο τη δολοφονία και τον αφανισμό μεγάλου μέρους του παλαιστινιακού λαού (αμάχων και μη) αλλά και την κατατρομοκράτηση και ηθική κατάπτωση όλων όσων αγωνίζονται και αντιστέκονται για την ελευθερία. **Εκτός από την φυσική και ηθική εξόντωση των πολιορκημένων της Γάζας, απώτερο στόχος των Σιωνιστών ήταν να απομακρυνθούν οι δυνάμεις του ΟΗΕ** καθώς γνώριζαν ότι αυτό θα συνέβαινε σε μια τέτοια περίπτωση. Με αυτόν τον τρόπο πέτυχαν την απομόνωση των παλαιστίνιων από οποιαδήποτε έμπρακτη βοήθεια (ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, τρόφιμα, νερό και άλλα απαραίτητα), αφού ταυτόχρονα ίσχυε και ο αποκλεισμός της Γάζας από στεριά, θάλασσα και αέρα. Συνεπώς οι παλαιστίνιοι απέμειναν μόνοι τους και εξαντλημένοι να μετρούν τις πληγές τους απ' τους βομβαρδισμούς χωρίς να περιμένουν βοήθεια από πουθενά. Έτσι άνοιξε ο δρόμος για την νέα φάση των στρατιωτικών επιχειρήσεων.

Στα τέλη ,λοιπόν, του πρώτου μισού του Ιανουαρίου, η επιχείρηση του ισραηλινού στρατού εισήλθε στην τρίτη και πιο ολέθριά της φάση, που προέβλεπε χερσαίες επιδρομές με την προέλαση στρατευμάτων για τον εντοπισμό ενόπλων στις κυριότερες πόλεις και καταυλισμούς της Λωρίδας της Γάζας. Στις 11 Ιανουαρίου του 2009 ο ισραηλινός στρατός ανακοίνωσε ότι ομάδες εφέδρων τοποθετήθηκαν στη Γάζα. Η κυβέρνηση Ολμέρτ ανακοίνωσε τη συνέχιση των επιχειρήσεων. Την ίδια περίοδο οι νεκροί Παλαιστίνιοι είχαν ξεπεράσει τους 900 από την έναρξη των επιχειρήσεων και οι τραυματίες τους 3.620. Στις 17 Ιανουαρίου το Ισραήλ ανακοίνωσε μονομερή εκκευρία. Η κατάπαυση του πυρός ξεκινά από τα μεσάνυχτα της 17 προς 18 Ιανουαρίου τοπική ώρα, ωστόσο η Χαμάς την απέρριψε λόγω της παραμονής των ισραηλινών δυνάμεων στα παλαιστινιακά εδάφη.

Ο ρόλος των ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ , Ελλάδας

Αντίθετα με τους ισραηλινούς ισχυρισμούς, είναι ολοφάνερο πως η μαζική επίθεση εναντίον της Λωρίδας της Γάζας δεν υπήρξε αντίποινο για τις επιθέσεις των παλαιστίνιων απέναντι στο Ισραήλ αλλά για την εξυπηρέτηση πολιτικών και γεωστρατηγικών σκοπιμοτήτων που υπαγορεύονταν από τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις στο Ισραήλ -προεκλογική καμπάνια για τις επερχόμενες εκλογές- και την επερχόμενη ανάληψη της προεδρίας των ΗΠΑ από τον Μπαράκ Ομπάμα. Στο διάστημα αυτό των 20 ημερών που διήρκεσαν οι ισραηλινές επιθέσεις, παρά την παγκόσμια κατακραυγή, η στάση όλων των μεγάλων δυνάμεων και συμμαχιών (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, Ε.Ε.) ήταν ξεκάθαρα υπέρ του Ισραήλ. Και ενώ σε όλο τον κόσμο χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους για να διαδηλώσουν ενάντια στον πόλεμο και στην σφαγή των παλαιστίνιων, οι κυβερνήσεις των μεγάλων κρατών σφύριζαν αδιάφορα.

Οι ΗΠΑ απ' την αρχή όχι μόνο υποστήριξαν αλλά και υποκίνησαν αυτόν τον πόλεμο, μιας και είναι ο βασικότερος προμηθευτής όπλων στην περιοχή της Μέσης Αναστολής. Εκτός απ' αυτό δεν ήθελαν να δυσαρεστήσουν τον πιο σημαντικό τους σύμμαχο στην περιοχή αυτή. Έτσι κι αλλιώς το Ισραήλ ασκεί τεράστια επιρροή στις ΗΠΑ, τόσο που η Κοντολίζα Ράιζ απείχε από την ψηφοφορία που έγινε στο συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ για την κατάπαυση του πυρός στην Λωρίδα της Γάζας. Ο πιο καθοριστικός παράγοντας που ισχυροποιεί την θέση των εβραίων

σε παγκόσμια κλίμακα, είναι ότι πρωτοστατούν στην οικονομική ζωή όχι μόνο της Αμερικής αλλά και της Ευρώπης και αυτό τους δίνει την πολυτέλεια να παρεμβαίνουν σε πολύ σημαντικές πολιτικές και οικονομικές αποφάσεις. Απ' την άλλη η Ευρωπαϊκή Ένωση εκτός του ότι δεν καταδίκασε το μακελειό που προκάλεσε στη Λωρίδα της Γάζας ο ισραηλινός στρατός, δεν έχασε και την ευκαιρία να εκμεταλλευτεί οικονομικά το δράμα των Παλαιστίνιων. Συμπεριλαμβανομένων, λοιπόν, και των Ελλήνων ευρωβουλευτών το σώμα ενέκρινε τη συμμετοχή της Ένωσης στην ανοικοδόμηση και την συνολική προσφορά βοήθειας στη Γάζα μέσω ευρωπαϊκών εταιρειών, που θα χρηματοδοτηθούν από κοινοτικούς πόρους. Η πολιτική των "ίσων αποστάσεων" που κράτησε η Ε.Ε. στην ουσία ήταν στήριξη προς την Ισραηλινή πολεμική επιχείρηση στη Λωρίδα της Γάζας αφού δε πήρε καμία πρωτοβουλία να συνομιλήσει με τη Χαμάς, τηρώντας πιστά με το δόγμα περί αναβάθμισης της σχέσης της με το Ισραήλ (που επιβλήθηκε επί προεδρίας Νικολά Σαρκοζί) ενθαρρύνοντας έτσι τις ακροδεξιές πολιτικές τάσεις στο Ισραήλ.

Έτσι και η Ελλάδα σαν μέλος της Ε.Ε όχι μόνο δεν καταδίκασε επίσημα τις πολεμικές επιχειρήσεις στην Γάζα αλλά και προχώρησε ακόμη παραπέρα. Στα πλαίσια της συνεργασίας με το Ισραήλ (όχι μόνο μέσω Ε.Ε αλλά και ξεχωριστά σαν χώρας), που έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια, έγινε δεκτό από το υπουργείο Εξωτερικών, το Ισραηλινό αίτημα για πραγματοποίηση «δοκιμαστικών πτήσεων» ισραηλινών πολεμικών αεροσκαφών μέσα στον εναέριο χώρο (FIR) Αθηνών. Επίσης, μιας και η χώρα μας είναι και μέλος του ΝΑΤΟ, βοηθήσαμε και έμπρακτα στις στρατιωτικές επιχειρήσεις των Ισραηλινών με την μεταφορά αμερικανικών όπλων και πυρομαχικών στο Ισραήλ, μέσω του ελληνικού λιμανιού του Αστακού .

Τελικά η λήξη του πολέμου βρίσκει τους παλαιστίνιους να μετρούν πάνω από 1.000 νεκρούς και περίπου 4.000 τραυματίες, την πόλη της Γάζας σχεδόν κατεστραμμένη και μια ολόκληρη περιοχή στην Δυτική Όχθη μέσα στα τα ερείπια και τους καπνούς. Ενώ οι πραγματικοί ένοχοι και ηθικοί αυτουργοί αυτής της σφαγής συζητούν στα πολυτελή τους γραφεία και παζαρεύουν τους όρους της εκκευρίας και το ποιος θα διαχειριστεί πιο καλά την κατάσταση. Κάθε εξέλιξη στη Γάζα αυτή τη στιγμή είναι αποτέλεσμα της ηρωικής αντίστασης των Παλαιστίνιων που δεν αφήνουν τα ισραηλινά στρατεύματα να μετατραπούν σε μόνιμη δύναμη κατοχής, καταστρέφοντας ακόμα και την όποια ειρηνευτική διαδικασία επιχειρήται αυτή τη στιγμή στη Γάζα. Αυτό που χρειάζονται πραγματικά οι Παλαιστίνιοι δεν είναι καλοθελητές που θα μιλούν για εκκευρία αλλά αναγνώριση και συμπαράσταση στην αντίσταση τους. Μια εκκευρία αυτή τη στιγμή, με τους όρους που προωθείται βοηθά τους Ισραηλινούς και τη διατήρηση της προηγούμενης κατάστασης στη Παλαιστίνη ως είχε. Δηλαδή την συνέχιση βίαιων επιθέσεων, του αποκλεισμού της λωρίδας της Γάζας των πολιτικών δολοφονιών, των απαγωγών στελεχών της αντίστασης και φυσικά την λειτουργία του περίφημου τείχους ασφαλείας. Βέβαια όλα αυτά, κάτω απ' το καθεστώς μιας υποτελούς και εξαρτημένης ηγεσίας στην Παλαιστίνη. Άρα τελικά η διακοπή των πολεμικών επεισοδίων πρέπει να γίνει με τους όρους που θέτουν οι παλαιστίνιοι και θα είναι αυτοί που θα συμβάλλουν στην ειρηνική συνύπαρξη των δύο λαών στην περιοχή. Να αποχωρήσουν δηλαδή οι Ισραηλινοί με τα στρατεύματά τους από τη λωρίδα της Γάζας, να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί και να γίνει άρση του αποκλεισμού.

Αυτή η κατάσταση στην λωρίδα της Γάζας, όπως εξηγήσαμε δεν είναι σημερινή, συνεχίζεται εδώ και πολλά χρόνια και με τις πολιτικές που ακολουθούνται απ' τις μεγάλες δυνάμεις και τις εμπλεκόμενες χώρες, φαίνεται ότι θα συνεχιστεί και στο μέλλον. Στόχος δικός μας είναι η ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού κινήματος το οποίο θα καταδεικνύει τόσο τη βαθύτερη αιτία του πολέμου, όσο και την διέξοδο από αυτόν, ώστε να προληφθεί η γέννηση του επομένου. Συνεπώς και στην Μέση Ανατολή τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά. Ένα ταξικό και ταυτόχρονα διεθνιστικό κίνημα όλων των λαών της περιοχής, θα μπορούσε να τερματίσει την αλληλοσφαγή τους αλλά και να θέσει σοβαρά τις βάσεις για την κοινή πάλη των λαών ενάντια σε όλους αυτούς που τόσα χρόνια καταδυναστεύουν, εκμεταλλεύονται και δολοφονούν για χάρη του κέρδους και της εξουσίας.

Αντιπολεμικό κίνημα

εφ' όλης της ύλης - πυρήνας της λογικής του οι νόμοι της αγοράς

Το τι αντιπολεμικό θέλουμε γεννιέται από την ίδια τη φύση του πολέμου και από τις δικές μας ανάγκες και συμφέροντα. Σκοπός μας είναι η συνεισφορά στη δημιουργία ενός αντιπολεμικού κινήματος που να αποκαλύπτει τις αιτίες του πολέμου και τις αιτίες που τους γεννά. Αφού οι αιτίες είναι οικονομικές και πολιτικές η απάντηση του αντιπολεμικού κινήματος θα πρέπει να είναι καταρχήν πολιτική και όχι μια απλή διαμαρτυρία με φιλανθρωπικές ανησυχίες. Δεν είναι λίγοι αυτοί που αντιδρούν στους πολέμους που γίνονται αλλά χωρίς να εξετάζουν τους λόγους και τις αιτίες του. Απλά θέλουν από ανθρωπιστική σκοπιά να βοηθήσουν με διάφορους τρόπους. Από την αποστολή τροφίμων και φαρμάκων μέχρι τη νομική υιοθεσία των παιδιών του τρίτου κόσμου. Σε αυτή τη λογική έχουν στηθεί και διάφορες “μη κυβερνητικές οργανώσεις” που βοηθούν οικονομικά κυρίως τα θύματα του πολέμου. Με τον ΟΗΕ στις σημαίες τους προσπαθούν να απαλύνουν τον πόνο των θυμάτων. Πώς όμως να απαλύνεις τον πόνο μιας ολόκληρης κατεστραμμένης χώρας και χιλιάδων νεκρών, και εκατοντάδων χιλιάδων τραυματιών;

Αν και μερικοί έχουν αφιερώσει τη ζωή τους σε αυτή την φιλειρηνική και φιλόνηθη στάση και έχουν σώσει πολλές ζωές δεν βλέπουν η δεν θέλουν να δουν πως ότι και αν κάνουν ο πόλεμος θα συνεχιστεί. Ο ρόλος των περισσότερων μη κυβερνητικών οργανώσεων αποτελεί άλλοθι για το σύστημα και τους πολέμους αφού τα ίδια αεροπλάνα που ρίχνουν τις βόμβες ρίχνουν μετά τα τρόφιμα...

Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως διάφορες μη κυβερνητικές οργανώσεις χρηματοδοτούνται από τις κυβερνήσεις που διεξάγουν τον πόλεμο. Στεκόμαστε λοιπόν ενάντια στη λογική της πλειοψηφίας των μη κυβερνητικών οργανώσεων που σκοπός τους τελικά είναι η απορρόφηση των κοινωνικών κραδασμών και αντιδράσεων.

Είμαστε με το αντι-πολεμικό κίνημα γιατί βάζει σαν αιχμή την πιο βάρβαρη όψη του συστήματος. Μετατρέπει την απλή κριτική προς τον πόλεμο σε πολιτικό κίνημα και πολιτική πράξη. Αναδεικνύει τις αντιθέσεις που έχει ο σύγχρονος “πολιτισμός” και ανοίγει το δρόμο

στους αγώνες που έχουν οδηγό τις δικές μας ανάγκες και δικαιώματα. Δε θέλουμε να διαμαρτυρόμαστε κάθε φορά σε κάθε πολεμική σύρραξη αλλά το αντιπολεμικό κίνημα με πρωταγωνιστικό ρόλο να παλεύει για την αποτροπή των πολεμικών σχεδιασμών. Να απαντάει στο μεγαλύτερο πόλεμο απ' όλους, τον κοινωνικό. Θέλουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα που έχει στον πυρήνα της λογικής του τον πόλεμο που διεξάγεται κάθε μέρα σε όλους τους εργαζομένους και τη νεολαία σε όλο τον κόσμο, να διεκδικεί και να μάχεται για τη βελτίωση της θέσης τους. Τελικά να συνενώνει το

φοιτητικό με το εργατικό κίνημα, όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια ενάντια στον πόλεμο σε ολόκληρους λαούς και ενάντια στον πόλεμο που βιώνουμε κάθε μέρα.

Η φύση του πολέμου και η σύνδεση του με την οικονομία έχει πάρει τέτοιες μεγάλες διαστάσεις που δεν μπορεί να επιβιώσει μια καπιταλιστική οικονομία χωρίς πόλεμο. Το κεφάλαιο εξαπολύοντας έναν πόλεμο στους εργαζομένους και τα δικαιώματά τους συνεχώς μεγαλώνει και ψάχνει νέες αγορές για να επενδυθεί. Έτσι ένα αντιπολεμικό κίνημα

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ δεν αρκεί γιατί αποτελεί αδιέξοδο στο σύγχρονο καπιταλισμό. Έχουμε ανάγκη από ένα αντιπολεμικό κίνημα που και τώρα και σε ενδεχόμενη ιμπεριαλιστική αναμέτρηση να τολμάει να πει «Δεν πολεμάμε, για εσάς αλλά πολεμάμε για τις δικές μας ανάγκες και δικαιώματα. Το αντιπολεμικό κίνημα χρειάζεται να αμφισβητήσει τις ίδιες τις αιτίες που γεννάει τον πόλεμο και τους νόμους της αγοράς που τον επιβάλλουν. Η μόνη υπαρκτή διέξοδος της τεράστιας κοινωνικής πλειοψηφίας για να αποτρέψει τους πολέμους και να κατοχυρώσει νίκες και δικαιώματα είναι ένα εφ' όλης της ύλης αντιπολεμικό κίνημα. Να απορρίπτει τη λογική της μονοστοχίας των αιτημάτων και να βάζει συνεχώς στο προσκήνιο ένα συνεχές πολιτικό εκβιασμό στις επιχειρήσεις και τις κυβερνήσεις που διεξάγουν τον πόλεμο παλεύοντας με απεργίες και καταλήψεις. Τα παραδείγματα του αντιπολεμικού κινήματος των τελευταίων χρόνων αποτελούν μια διπλή εμπειρία. Από τη μία την δυνατότητα να ξαναβγεί ο κόσμος στο δρόμο και να ξαναβρεί την πίστη στους αγώνες αλλά από την άλλη αν το κίνημα αυτό είναι πολιτικό “ακίνδυνο” δεν καταφέρνει να νικάει και καταλήγει σε απογοήτευση. Γι' αυτό θέλουμε να διδαχθούμε από την συλλογική εμπειρία του κινήματος να καταφέρουμε να συνεχίσουμε την αγωνιστική γραμμή του Σιάτλ '99 της Γένοβας '01 και της Θεσσαλονίκης '03 και να γίνουμε πολιτικά επικίνδυνοι για να μπορέσουμε να νικήσουμε. Πολλαπλασιαστικά στην ισχύ του κινήματος αυτού δρα η “στράτευση μέσα στο στρατό”. Ένα κίνημα που μάχεται για τα δικαιώματα μέσα στα στρατόπεδα και ενάντια στις άθλιες συνθήκες διαβίωσης μέσα σε αυτά. Που βάζει στο στόχαστρο τις δεκάδες αυτοκτονίες-ατυχήματα(περιστατικά και μέσα στον Μάρτιο) και πετυχαίνει απτές νίκες. Που πολύ περισσότερο αποτελεί τροχοπέδη για τους αιματηρούς σχεδιασμούς της ιεραρχίας, που αρνείται συλλογικά να καταστείλει την εξέγερση του Δεκέμβρη, που αμφισβητεί τις ΝΑΤΟικές επιθέσεις με έμπρακτο τρόπο αρνούμενο να συμμετάσχει στις αποστολές του ΝΑΤΟΕυρωστρατού. Στηρίζουμε το Δίκτυο Ελευθέρων Φαντάρων Σπάρτακος και κάνουμε πράξη το σύνθημα για “κίνημα μαζικό μέσα και έξω απ' το στρατό”.

Παλεύουμε για ένα αντιπολεμικό κίνημα διεθνιστικό θέτοντας στον πυρήνα της λογικής του ότι όλοι οι εργαζόμενοι του κόσμου υπόκεινται την εκμετάλλευση της αγοράς. Στην παγκοσμιοποιημένη λογική του κεφαλαίου, απαντάμε με την παγκοσμιοποιημένη λογική του κινήματος. Ενός κινήματος που στην κάθε χώρα θα είναι αλληλέγγυο με τους λαούς όλου του κόσμου. Θα βάζει στο στόχο την πολιτική στρατηγική της αγοράς για να μπορεί στρατηγικά να απαντήσει για τα κοινά συμφέροντα και δικαιώματα των εργαζομένων και των λαών όλου του πλανήτη και κοινό ιδεολογικό αγώνα ενάντια στον εθνικισμό και στο ρατσισμό.

“Είμαστε με τον “πόλεμο” και τον αγώνα που θα σταματήσει όλους τους πολέμους.
Για μια άλλη κοινωνία χωρίς πολέμους και εκμετάλλευση....”
Β.Ι. Λένιν (σε ελεύθερη μεταφορά)

Ενωτική Πρωτοβουλία

όλη η εξουσία στις γενικές συνελεύσεις

